

[Krag.]

nemsnitpromille af 2,65. Den højtærede Minister er i den Opstilling, som ledsager Landstingsudvalgets Betænkning som Bilag, kommet til et lidt lavere Tal, nemlig 2,53 Promille, det vil sige en Difference fra mit Resultat paa ca. $\frac{1}{10}$ Promille eller ca. 300 000 Kr., et Beløb, som i absolutte Tal i denne Forbindelse spiller en forsvindende Rolle.

Hvis man nu anvender denne Promille paa den nuværende Skyldværdi 4,3 Milliarder Kr., faar man en Ejendomsbeskatning til Amtet i Fremtiden paa 11,6 Mill. Kr., og da den nuværende Beskatning er ca. 22 Mill. Kr. plus 3 Mill. Kr. efter § 50, altsaa i alt 25 Mill. Kr., betyder Forslaget en Nedgang i Beskatningen paa fast Ejendom til Amtet paa godt 13 Mill. Kr., hvortil kommer nogle Hundredtusind Kroner, naar man gennem et Treaar overalt er naaet ned til de 2,5 pro mille som Maksimaludskrivning. Jeg anslaaer dette til mellem 500 000 og 600 000 Kr., saaledes at den samlede Nedgang i hvert Fald vil holde sig under 14 Mill. Kr.

Men her er, som sagt, Sønderjylland holdt udenfor. For denne Landsdels Vedkommende er der en skattepligtig Ejendomsværdi, altsaa Grundværdi plus tre Fjerdedele af Ejendomsskyldværdi, paa 350 Mill. Kr. Den nuværende Beskatning i de sønderjydske Landsdele til Amt og Sognekommuner er 3,8 Mill. Kr., og de 6,28 pro mille, som Summen af de to Gennemsnitspromiller for Amt og Kommune andrager, giver af de 350 Mill. Kr. 2,6 Mill. Kr., saaledes at der bliver en Nedsættelse i Ejendomsbeskatningen for disse Landsdele paa 1,2 Mill. Kr.

Nu har den højtærede Minister herimod indvendt forskelligt. For det første siger den højtærede Minister, at det at vælge Førkrigstiden til Fastsættelse af Gennemsnitspromillen forekommer ham besynderligt og uberettiget. Jeg har allerede i mine Betragtninger over Prioriteringen og Beskatningen redegjort for, hvorledes efter vor Opfattelse den Ejendomsbeskatning paa 20 Mill. Kr., som fandtes før Krigen, i Virkeligheden er nedfældet som gammel Skat, medens dette ikke er Tilfældet for de Skattepaalæg, der siden har fundet Sted. Derfor er Tidsrummet Femaaret før Krigen det normale, det, som man maa vælge, naar man fremtidig vil sænke Prioriteringen af den faste Ejendom ned paa fast Grund og stryge den Skatteforhøjelsesprioritering, som gennem det offentlige Politik er blevet ind-

skuddt. Vi finder derfor, at det er ganske naturligt at knytte Traaden dér, hvor den paa Ejendomsbeskatningens Omraade brast ved de som Konsekvens af Krigstidens Opfattelser og øgede Behov stærkt stigende Ejendomsskatter. Vi kan derfor ikke erkende Berettigelsen af den højtærede Ministers Kritik paa dette Punkt.

Den højtærede Minister siger videre, at Beskatningen i Sognekommunerne, hvis vort Lovforslag gennemføres, vil falde højst ulige. Dertil er at sige, at det gør den ogsaa nu. Men, siger den højtærede Minister, der er Sognekommuner, som nu beskatter fast Ejendom med meget nær den samme Promille, og som efter Lovforslaget kommer til at anvende i den kommende Tid højst forskellige Promiller. Og det er jo rigtigt. I den Tabel, der ledsager Landstingsudvalgets Betænkning som Bilag, findes der for Sognekommunernes Vedkommende adskillige Eksempler herpaa. Det er rigtigt, hvad den højtærede Minister har bemærket, at saadanne Kommuner, som nu har den samme eller i det væsentlige samme Ligningspromille, efter Lovforslaget vil faa en højst forskellig.

Men anderledes kan det ikke være og, efter vor Mening, anderledes bør det heller ikke være. Der bliver Sognekommuner, hvor Promillen sættes i ringe Grad ned, og andre, hvor Nedsættelsen vil blive betydelig. Men hvad vil det sige? Det vil blot sige, at de Kommuner, hvor Nedsættelsen bliver ringe, har ikke lignet det i Krigsaarene og Efterkrigsaarene stærkt stigende Behov paa fast Ejendom. Skatternes Stigning i Kroner har i disse Kommuner kun været Konsekvensen af Ejendommenes Værdistigning, og saadanne Kommuner har derfor heller ikke noget virkelig begrundet Krav paa at faa Promillen af den i Værdien nedfældede Skatteindtægt nedsat. I disse Kommuner har det offentlige siden Førkrigstiden indskuddt en ringe eller slet ingen Skatteprioritet udover Førkrigstidens, derfor har Ejendomsbesidderne i saadanne Kommuner intet rimeligt Krav paa Nedsættelse.

Helt anderledes stiller det sig i de Kommuner, hvor Ejendomspromillen er steget stærkt, hvor det øgede Behov i høj Grad er lastet paa fast Ejendom til Lettelse for Indkomstbeskatning; og hvis nu to Kommuner ved Siden af hinanden for Øjeblikket beskattes med den samme Promille paa fast Ejendom, men den Udvikling, de skattemæssigt har gennemløbet, har været forskellig før og efter Krigsaarene, er det en ganske naturlig Konsekvens deraf, at